

Om Aartusinder

Ja, om Aartusinder komme de paa Dampens Vinger igjennem Luften hen over Verdenshavet! Amerikas unge Beboere gjæste det gamle Europa. De komme til Mindesmærkerne her og til de da synkende Stæder, saaledes som vi i vor Tid drage til Syd-Asiens hensmuldrende Herligheder.

Om Aartusinder komme de!

Themsen, Donau, Rhinen rulle endnu; Montblanc staaer med Sneetop, Nordlysene skinne over Nordens Lande, men Slægt paa Slægt er Støv, Rækker af Øieblikkets Mægtige glemte, som de der nu alt slumre i Høien, hvor den velhavende Meelhandler, paa hvis Grund den er, tømmer sig en Bænk for at sidde og see ud over den flade, bølgende Kornmark.

»Til Europa!« lyder det hos Amerikas unge Slægt – – »til Fædrenes Land, Mindernes og Phantasiens deilige Land, *Europa!*«

Luftskibet kommer; det er overfyldt med Reisende, thi Farten er hurtigere end tilsøes; den electromagnetiske Traad under Verdenshavet har allerede telegrapheret, hvor stor Luft-Karavanen er. Alt øines Europa, det er *Irlands* Kyster der sees, men Passagererne sove endnu; de ville først vækkes, naar de ere over *England*; der betræde de Europas Jord i *Shakespeares* Land, som det hedder hos Aandens Sønner; Politikens Land, Maskinernes Land, er der Andre der kalde det.

En heel Dag bliver Opholdet her, saamegen Tid har den travle Slægt at give det store *England* og *Skotland*.

Farten gaaer under Canal-Tunnelen til Frankrig, *Carl den Stores* og *Napoleons* Land, *Molière* nævnes, de Lærde tale om en classisk og romantisk Skole i den fjerne Oldtid og der jubles for Helte, Skjalde og Videnskabsmænd, som vor Tid ikke kjender, men som skulle fødes paa Europas Krater: *Paris*.

Luftdamperen flyver hen over det Land, hvorfra *Columbus* gik ud, hvor *Cortez* blev født, og hvor *Calderon* sang Dramaer i bølgende Vers; deilige sortøiede Qvinder bygge og boe endnu i de blomstrende Dale, og i ældgamle Sange nævnes *Cid* og *Alhambra*.

Gjennem Luften, over Havet til *Italien*, hen hvor det gamle evige *Roma* laae; det er udslettet, Campagnen en Ørk; af Peterskirken vises der en eensomstaaende Muur-Rest, men man tvivler om dens Ægthed.

Til *Grækenland*, for at sove en Nat i det rige Hotel høit paa Olympens Top, saa har man været der; Farten gaaer mod Bosporus, for der i nogle Timer at hvile ud og see det Sted, hvor *Byzanz* laae; fattige Fiskere spænde deres Næt der, hvor Sagnet fortæller om Haremets Have i Tyrkernes Tid.

Rester af mægtige Byer ved den stærke *Donau*, Byer, vor Tid ikke kjendte, flyves der hen over, men der og der – Mindernes rige Stæder, de, som komme, de, som Tiden føder – der og der daler Luft-Karavanen og løfter sig igjen.

Dernede ligger *Tydskland* – som engang omspændtes med det tætteste Næt af Jernbaner og Kanaler – Landene, hvor *Luther* talte, *Göthe* sang, og hvor *Mozart* i sin Tid bar Tonernes Scepter! Store Navne lyste i Videnskab og Kunst, Navne, vi ikke kjende. Een Dags Ophold for Tydskland og een Dag for *Norden*, for *Ørstedes* og for *Linnés* Fædreland og *Norge*, de gamle Heltes og de unge Nordmænds Land. *Island* tages paa Hjemfarten; Geysir koger

ikke længer, Hekla er slukket, men som Sagas evige Steentavle staaer den stærke Klippe-Ø i det brusende Hav!

»I Europa er meget at see!« siger den unge Amerikaner; »og vi have seet det i otte Dage, og det lader sig gjøre, som den store Reisende« – et Navn nævnes, der hører til deres Samtid – »har viist i sit berømte Værk: »*Europa seet i otte Dage*«.«